

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 35640

гр. София, 07.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в закрито заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

като разглежда докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20241110111276 по описа за 2024 година

Производството по делото е образувано по искова молба от Й. Д. К. срещу „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД.

С определение от 29.02.2024 г. съдът указва на ищеца да острани констатираните от съда нередовности на исковата молба. В изпълнение на указанието, от ищеца е постъпила молба с вх. № 71593/05.05.2024 г., с която е посочена цената на иска, като са конкретизирани отделните вземания, чиято дължимост е отречена поради изтекъл давностен срок, а именно: 458,57 лева главница, 582,55 лева законна лихва за периода от 23.11.2011 г. до 12.02.2024 г., 153,96 лева неолихвяеми вземания, 125 лева присъдени разноски, 150 лева разноски по изпълнителното дело и 685,30 лева такси и разноски съгласно Тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ.

При извършена проверка на допустимостта на предявения иск, съдът намира следното:

Съдът намира, че предявеният иск по чл. 439 ГПК е недопустим в частта, в която се иска признаването за установено, че ищцата не дължи на ответника сумата от 150 лева разноски по изпълнителното дело и сумата от 685,30 лева такси и разноски съгласно Тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ.

Предмет на отрицателния установителен иск по чл. 439, ал. 1 от ГПК като форма за искова защита на длъжника срещу изпълнението е несъществуването на изпълняемото право на кредитора, облекено в изпълнителен титул, по който е започнало принудителното му изпълнение, по причини, настъпили след приключване на производството, в което е издаден актът, който се изпълнява. Недължимостта на разноските в изпълнението следва да се счита за законна последица от уважаването на отрицателния установителен иск, а при спор за дължимостта им, процесуалният ред за оспорването и установяването, че разноските по изпълнението не се дължат, е друг. Тези разноски се оспорват с жалба по реда на чл. 436 ГПК на основание чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК, а не с иск по чл. 439 ГПК. Ето защо, претенцията за установяване на недължимост на сумата от 150 лева разноски по изпълнителното дело и сумата от 685,30 лева такси и разноски съгласно Тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ е недопустима. В този смисъл е напр. *Решение 262892 от 02.09.2022 г. по в. гр. дело № 12126/2020 г. по описа на СГС.*

Исковата молба следва да бъде върната в тази ѝ част, а производството по делото – прекратено.

Мотивиран от горното, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ВРЪЩА на осн. чл. 130 ГПК искова молба с вх. № 67559/28.02.2024 г. по описа на СРС, подадена от Й. Д. К. срещу „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД **в частта**, в която се иска да бъде признато за установено между страните, че ищцата не дължи на ответника сумата от 150 лева разноски по изпълнителното дело и сумата от 685,30 лева такси и разноски съгласно Тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ, като **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото **в тази му част**.

Разпореждането подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му на ищцата пред Софийски градски съд.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от разпореждането на ищцата.

ДА СЕ ДОКЛАДВА делото след влизане на разпореждането в законна сила за продължаване на съдопроизводствените действия.

Съдия при Софийски районен съд: _____